

Dordtse Leerregels, hoofdstuk 5 par 3

Zekerheid van bewaring

1 dat die er is

2 hoe die er niet is

3 hoe die er wel is

Gemeente,

Het is een vraag waar we op catechisatie wel eens over nadenken: kun je zeker weten dat je in de hemel komt? Kun je dat nu al zeker weten? Nu, terwijl je als jongere misschien nog wel 40, 50, 60, 70 jaar te leven krijgt. En wat kan er dan allemaal niet gebeuren in de wereld, in Nederland, in je eigen leven? Kun je dan nu al weten: ja, hoor, wat er ook allemaal gebeuren zal en kan, ik kom in de hemel?

Vaak ben je dan geneigd te zeggen: 'Nee'. Nee, want dan zeg je nogal wat, als je daar 'ja' op zegt. Klinkt nogal parmantig en trots. Trouwens, je zou misschien ook niet eens je best meer doen als je dat toch al zeker wist.

Laten we daar eens op doordenken: stel je voor dat dat inderdaad zo zou zijn. Dat je dat niet zeker zou kunnen weten, nooit zeker zou kunnen weten. Stel je voor. Dan zou je dus altijd rekening moeten houden met de mogelijkheid dat je toch nog verloren zou kunnen gaan, voor eeuwig. Ook al zou je nu echt geloven, je dichtbij God voelen soms, echt zien op Jezus, dan zou je toch nog, kort of lang voor je sterven het los kunnen laten en voor eeuwig buiten moeten blijven. Stel je dat toch voor. Daar zaten we dan met z'n allen..... misschien gaan we toch nog wel eeuwig verloren.

Stel je voor, laten we het maar op ons laten werken, je zou niet zeker weten dat je in de hemel komt. Misschien geldt u of jou dat wel. Stel je voor, misschien kom je in de hemel, misschien in de hel. Ja, kan allebei nog. Stel je voor, je zo voor je eigen gevoel nog een kans van 30 procent hebben dat je verloren zou gaan. Of van 15 of van 50 procent. Meestal ga je daar dan als volgt mee om: nou ja, maar niet al te lang over denken, maar een beetje wegstoppen. En maar hopen dat ik niet al te schokkende dingen meemaakt zodat mijn geloof het toch volhoudt. En maar hopen dat..... En waagt u het daarop? Doe je het daarmee?

Als de garage zegt: ja, auto of motorband zit wel aardig gemonteerd. Kans is maar 30 procent dat hij eraf vliegt in de bergen van Oostenrijk. Ja, remmen doen het waarschijnlijk wel, kans van 30 procent

dat ze weigeren. En dan ga je? Dan gaan we maar op vakantie? En dan gaan we maar de eeuwigheid tegemoet? Zo gaan we maar het sterven tegemoet? Levensgevaarlijk en onverantwoord!

Je zou toch eigenlijk krankzinnig worden als je het niet zeker kon weten, als je nooit zeker kon weten of je in de hemel kwam.

1 dat die zekerheid er is

Nu gaan we kijken naar de Dordtse Leerregels hoofdstuk 5. We hadden het er al over vorige week zondagavond. In hoofdstuk 5 gaat het erover: wat heb je er nu aan? Aan alle theorie en belijdenis over uitverkiezing, verzoening en wedergeboorte. Wat maakt het voor verschil, wat heb je eraan, wat merk je ervan? Nou, één ding hoorden we toen al: dat het ware geloof opkomt uit de uitverkiezing van God dat zorgt ervoor dat God alle eer krijgt. Dat voorbeeld van die wip. De gelovige zit helemaal aan de grond: niets aan mij te danken, ik verdiende niet, ik vroeg niet, ik wilde niet, ik kon niet, niets van dat alles. Alles is puur uit en door God. Hij alle eer. En dat is wel heel belangrijk, want dat komt God toe en daarvoor zijn we geschapen: om God alle eer te geven. Wie gelooft in de uitverkiezing kan dat doen: God alle eer geven.

Maar er is nog een tweede: wat maakt het uit, die uitverkiezing? Nou, zegt hoofdstuk 5 en deze paragraaf 3 met name: als God vanwege Zijn uitverkiezing mij het geloof gegeven heeft, dan zal Hij dat geloof ook bewaren. Dat woord wordt hier gebruikt: bewaren. En dat kwam ook in enkele van de Schriftlezingen terug: God bewaart de gelovigen, dwz.: Hij bewaart ze niet zo, dat ze geen rampen, aanvechtingen, teleurstellingen en vervolgingen meemaken, of zelfs een jonge, gewelddadige dood. Maar God bewaart in en door dat alles heen in het geloof. Hij zorgt dat het geloof niet ophoudt. God komt daar nooit meer op terug. God, Die machtig was om mij het geloof te geven, is ook machtig om mij erin te bewaren tot het einde toe.

En dat is ook Bijbels. Daar zingen Psalmen over. Psalm 89. 'k Zal eeuwig zingen van Gods goedertierenheid. Daar getuigt Paulus van: Ik ben verzekerd dat niets zal kunnen scheiden van de liefde Gods in Jezus Christus. Alle gelovigen zullen blijven geloven totdat zijn aan het einde van hun leven zijn. Totdat hun geloof overgaat in aanschouwen. Totdat zij ingaan in het Vaderhuis. Dat betekent heel eenvoudig dit. Als je vanavond gelooft. Je bent 12 of 18 en je mag zeggen: ja, ik geloof. Ik zoek het leven buiten mezelf in Jezus Christus. En dat wordt wel bestreden en aangevallen, maar toch: de HEERE weet alle dingen Hij weet dat ik Hem liefheb. Ja? Dan kom je in de hemel! Dat duurt

misschien nog 70 of 80 jaar, en misschien maak je nog van alles mee: ernstige ziekte, ongeluk met blijvende gevolgen, heel jong weduwe of weduwnaar, vervolging zoals nu in Noord Korea is: je komt in de hemel. Je zult geloven tot en met je laatste snik toe. Wie nu gelooft, komt ook in de hemel: gegarandeerd.

Dat zou je toch niet willen missen? Aan de boom van de uitverkiezing groeit de vrucht van de bewaring, van de zekerheid in de hemel te komen. Die boom wil je toch niet gaan rooien? Die wil je toch niet kwijt?

Nu gaat het er in par 3 verder over: hoe komt dat? Hoe komt het dat niet één ware gelovige het geloof kwijtraakt? Hoe zit dat precies als je er het vergrootglas op legt?

2 hoe die zekerheid er niet is

Nou zegt par 3 halverwege: dat komt hierdoor: maar God is getrouw. Maar God. Dus niet: want ik, want ik ben standvastig, want ik weet waar ik aan begonnen ben, want ik laat me zomaar niet ergens van af brengen als ik eenmaal een overtuiging heb. Nee, dat niet. Zo niet. Want de aanvallen zijn daarvoor veel te zwaar. Die zijn er van drie kanten.

Allereerst heb je te maken met de overblijfselen van de inwonende zonde, waar het vorige week over ging. Die vijand, die vorige eigenaar die in de kruipruimte, in de kelder is gebleven en er uit wil komen. Die wil proberen om je weer te laten zondigen en in de zonde te laten blijven. En dan kan zonde ook heel gewoon zijn: druk met van alles en nog wat en je hebt geen tijd meer om aan God te denken en dat wordt van lieverlee minder. Zonde kan ook zijn: één zonde, je zwakke plek palmt je helemaal in, en vangt je en je blijft erin. Die inwonende zonde wil ons in slaap krijgen.

Dan is er de aanvechting van de wereld. Dan denk je aan vervolgingen. En dat kan ver gaan. De wereld kan wat dat betreft verschrikkelijke dingen doen. Dan is een pistool op je voorhoofd nog het minst erge. Het kan ook een martelproces zijn, een strafkamp zijn. Honderdduizenden christenen maken dat mee op aarde.

En dan de duivel: dan kunnen we denken aan Job. Alles raak je kwijt. Alles wordt door brand, ziekte, diefstal, blikseminslag je afgenomen. Je werk, je huis, je gezin, je gezondheid.

En door al die dingen heen probeert de duivel één ding te bereiken: wanhoop. Dat je alle vertrouwen kwijtraakt. En wanhopig

wordt. Wanhopig want ik heb te erg gezondigd, of wanhopig, want ik houd toch niet vol als er vervolging komt, wanhopig, want ik moet zoveel lijden, dit kan ik nooit, dit is te zwaar deze weg, wanhoop, dat ziet de duivel graag.

O, als het geloof aan de draad zou hangen van mijn keuze, mijn gelovigheid, mijn volhouden, al was het maar een klein stukje, dan brak het stuk. Als het zo was dat God veel deed, en ik moest iets doen, dan brak het af. Als het zo was dat zalig worden een dikke ketting was van Gods werk met aan het eind een paar centimeter van wat ik moest doen, geloven bijv. dan brak het af. Die dunne draad van mijn geloof hield het niet. En dan kan zo'n ketting voor 99% sterk zijn, maar als net één procent een dun draadje is, dan breekt hij toch. Als de lamp van mijn zaligheid hing aan een koord dat 99 cm staal is en 1 cm dun draadje, dan trok je hem zo van het plafond, die draad breekt en alles valt.

Als het volhouden van mij af zou hangen, dan kwam ik er nooit. Dan haalde ik het einde niet. Sterker nog: dan haalde ik, dan haalde mijn geloof morgen niet eens. Dan raakt ik het zeker kwijt, dan gaf ik het zeker op. Dan ging mijn geloof ten onder. Want de ademhaling van het geloof, dat is het gebed, die schiet er zo bij in. De ademhaling van het geloof, het gebed, dat houdt zo op. Door drukte en slaap, door wanhoop, door opstand. Weg gebed, en het geloof sterft af.

Dat zie je ook in de Bijbel. Bij David, die na overspel en moord op Uria 9 maanden lang zwijgt. Negen maanden lang blijft slapen. Niet belijdt, niet bidt, niet erop terugkomt. Bij Job, die in hoofdstuk 3 zijn geboortedag vervloekt en God de verschrikkelijkste verwijten naar het Hoofd slingert. Waarom ben ik niet gestorven in de baarmoeder? Denk aan Petrus, die 3 maal Jezus verloochent en vloekt en zweert: ik ken die Mens niet. Als de gelovigen aan zichzelf zouden worden overgelaten dan zouden ze nooit volhouden. Dan was het over en uit geweest voor David, dan was hij blijven zwijgen en slapen, voor Job, dan zou hij zijn blijven vervloeken en verwijten, voor Petrus, dan zou 4,5,6, 10, 100 keer verloochend hebben en daarna in wanhoop Judas achterna gegaan zijn. aan zichzelf overgelaten zouden David, Job en Petrus nooit volgehouden hebben. En u ook niet, en jij ook niet, en ik ook niet.

O, als je toch denkt: geloven, volhouden? Zit daar niet over in, ik laat me mijn geloof niet afnemen. Ik laat me er niet van af brengen. Ik geef het niet op, wat denk je wel niet. Wat ken je dan jezelf slecht, wat bedrieg je jezelf. We hopen en bidden dat je er dan in je leven

achter komt: dat is misleiding van mezelf, gruwelijke zelfoverschatting. Ik geef veel te hoog op van mezelf. Laat je door het Woord onderwijzen. En misschien dat God door schade en schande je wijzer maakt. Maar als het dan maar in dit leven gebeurt. Dat je niet zo overmoedig aankomt voor Gods rechterstoel.

Het ware geloof weet juist en erkent en beleeft juist: o, als er toch verzoeking komt, of vervolging, of allemaal beproeving, zou ik blijven geloven, zou ik aan kunnen, het ervoor over hebben? En je leert steeds meer: nee, dan is windkracht 12 niet eens nodig. Vervolging, sterven van heel je gezin, superverantwoordelijk werk van 24/7, nee, dan is windkracht 4 al genoeg, windkracht ½ al genoeg om me het geloof te laten kwijtraken, dat gaat helemaal vanzelf.... Het gebed droogt uit, de ademhaling stopt en stopt, het geloof sterft af. Zomaar vanzelf.

3 hoe die zekerheid er wel is

Maar God is getrouw. Net als bij dat onderdeel van de christenreis van Bunyan. Ergens in dat boek komt christen in een groot paleis waarin verschillende kamers zijn. En in elke kamer krijgt hij onderwijs doordat hij iets te zien krijgt. In één van die kamers ziet hij een soort open haard. Die brandt. Maar er staat een man voor die de hele tijd water op het vuur giet. Emmer na emmer water gooit hij op het vuur. Daar kan vuur niet tegen. Dan is het vuur zo uit. Maar toch gebeurt dat niet: dat vuur blijft maar branden en branden. Hoe is het mogelijk!

Kijk maar, zei iemand tegen christen: loop maar mee naar de andere kant van de muur in een andere kamer. En toen zag christen dat er ook een man stond, en die goot voortdurend olie in het vuur. De hele tijd door. Brandstof voor het geloof. Zo gooit Christus voortdurend de olie van Zijn Geest in het geloof en daarom blijft het toch. Blijft het vuur toch branden, soms bijna uit, soms bijna gedoofd, maar het laait weer op. Kijk, zo komt dat! En ook de zwakste, de bevendste die komt er! Die altijd denkt: zie je wel, ik kan het niet, ik houd het niet vol, ja toch wel!

Maar God is getrouw. Getrouw aan Zijn voornemen, aan Zijn werk. Eens gaf Hij naar Zijn voornemen de genade van het geloof. Genade éénmaal gegeven. En wat God aan genade geeft, dat neemt Hij nooit weg. Daar komt Hij nooit op terug. Als je aan die lamp denkt. Die hangt aan de stalen ketting van Zijn voornemen. Van begin tot eind, van boven tot beneden. Dat is de ene draad. En dan is er daardoor ook die andere draad: de stroomdraad die er ook doorheen loopt. En die soms veel stroom geeft, soms minder, soms stevig is, soms rafelt. Maar als aan die lamp getrokken wordt, dan vangt die stalen ketting de last op en

die houdt het! Daarom breekt het geloof niet. Dat is zeker. God komt nooit terug op Zijn voornemen. Zijn voornemen rustte niet op iets van mij: mijn leven, mijn zoeken, mijn ernst, mijn ermee bezig zijn. Ja, dan zou dat voornemen weer over kunnen gaan als het bij mij verkeerd ging. Maar het rustte en rust op Zijn welbehagen, Zijn verkiezing. Daarom is het zeker!

Dat is nu het enige wat zeker is! Gelovigen zijn de enige mensen die zekerheid hebben. Als je dat niet hebt, dat ware geloof, dan is niets zeker: alles waar je plezier in vindt, vreugde aan beleeft is onzeker: je gezondheid, je leven, je goede humeur, alles. Alles kan zomaar overgaan en voorbij zijn en morgen anders zijn. Ja, eigenlijk weet je dan ook 1 ding zeker: als ik sterf of Jezus komt terug ga ik voor eeuwig verloren. Maar dat is een vreselijke zekerheid, afschuwelijk. Zo afschuwelijk, zou je de HEERE niet gaan zoeken? Zou je niet tot God gaan roepen?

In die genade eenmaal gegeven, bevestigt God. Bevestigen. Dan denk ik aan een schroef die in de muur bevestigd wordt. Zo zeg je dat. Zo'n schroef wordt steeds dieper en vaster in de muur geschroefd. Bevestigt. Door de aanvallen van de zonde, de wereld, de duivel bevestigt God je hoe langer hoe dieper en vaster in de genade. Vanuit de duivel gezien werken zijn middelen averechts. Wat hij bedoelt om os te trekken, gebruikt God om juist vaster te maken, te bevestigen. Voelt u dat mee? Het vuur van het geloof is zo zwak. En de aanvallen van de wereld en de duivel zijn zo sterk. Het enige wat overblijft is: roepen, smeken. God te hulp roepen. Heere, houd het geloof in stand. Ik ben te zwak, de aanvallen te sterk. Houd Gij het vuur van geloof brandend. Anders gaat het uit. Het vuur van verlangen, belijden, zoeken, ijveren, het dooft, als U niet brandend houdt. Zo bevestigt God in de genade. Vaster, dieper. Dat is Zijn macht, en ook Zijn trouw. Ook na weer nieuwe zonden, weer nieuwe zwakheden, Hij blijft dat doen. Als ik weer val, dan blijft Hij getrouw.

En zo bewaart Hij ten einde toe. Denk aan Daniel en zijn drie vrienden, denk aan Job door de beproeving heen, denk aan Stefanus door de steniging heen, denk aan zoveel anderen. Door God in het geloof bewaart. Eigenlijk is dat 1 ketting met wel drie draden. Want de ketting van Zijn voornemen breekt niet. Zijn verkiezing verandert niet. De ketting van het werk van Zijn Zoon verbreekt niet. Door Hem gekocht is gekocht. Zijn voorbidding gaat altijd door. En de ketting van de Geest breekt niet: Die is gegeven als verzegeling, eersteling, onderpand, garantie van het blijvende en het eeuwige.

Zoals Hij zegt: Mijn oog zal op u zijn. Altijd: wakend en bewarend. Als ik Hem niet zie, dan ziet Hij mij wel. Als ik Hem niet zie omdat ik niet eens kijk, of omdat ik zo verblind ben of omdat ik zo

betraand ben, dat ik Hem niet zie. Hij ziet mij wel. Om me te bewaken. Hij wil mij niet kwijt. Zo bewaakt Hij mij. Tegen vijands macht en vrees'lijk woeden. Hij bewaakt. Met Zijn engelen houdt Hij de vijand tegen als het te zwaar wordt. Met Zijn Geest versterkt Hij mij tegen wat wel op me afkomt. Zo bewaart Hij mij in het geloof en einde toe. Desnoods langs enorme omwegen, desnoods door me van heel ver weg weer terug te halen. Maar: Hij bewaart.

Nee, dat kan en zal niet breken. Wat er ook gebeurt. Hoe diep het ook kan gaan. Hoe diep ging het bij David, Job, Petrus. Hoe diep kan het gaan, zo diep dat iemand zelfs in allerzwaarste depressie en aanvechting de hand aan zichzelf slaat. Maar zelfs dan geldt nog, al is het door het donker heen, God is getrouw Die bewaart. Diep verborgen is het geloof er gebleven, al kon het geen kracht doen, of niet genoeg kracht doen. God is getrouw.

Als je dat ziet. Vanuit het geloof in Jezus Christus, dit ziet, dan word je toch blij? Zeker. Dankbaar. Ja, ja ik kan het weten en dit ziende mag ik het ook weten: als ik nu met Petrus zeggen mag: gij weet alle dingen Gij weet dat ik U liefheb, dan zal ik aankomen. In de hemel. Dan mag ik dat nu al weten. Zekerheid. Kijk, en die zekerheid doet God dienen uit pure dankbaarheid. Dat geeft echt heerlijk onbevangen leven met God. Om God te dienen. Niet mezelf of iets van mezelf. Maar echt God uit dankbaarheid. Niet om zalig te worden, maar om te danken. Dát geeft kracht en moed. Dat geeft moed om hier op te offeren en in dit leven jezelf te verloochenen. Dat geeft moed en kracht om hier het kruis te dragen. Als je 1 miljard tegoed hebt, zeker weten, och dan kun je toch wel een paar honderd euro missen en afstaan? Als je de eeuwige heerlijkheid tegoed hebt, dan kun je hier toch wel wat afstaan en opofferen? Dat weegt toch niet tegen wat er voor terug komt? Jezelf verloochenen, strijden tegen de zonde, je laten vervolgen, je laten roepen naar de derde wereld als je weet dat eeuwige zaligheid je wacht, dan kan toch wel? Waarom zou je dan hier er alles uit willen en moeten halen en zoveel mogelijk moeten kunnen genieten.....

McCheyne heeft het ergens in Israel iets gezien wat hij een voorbeeld noemde. Daar dragen moeders hun kinderen voor zich op hun buik. Dan heeft het kind zijn armpjes om moeders hals geslagen. En moeder houdt haar armen onder het kind. In het begin houdt het kind zijn armpjes stevig om moeders hals. Maar na een tijdje valt het kind in slaap en de armpjes laten los. O, als moeder los zou laten, zou het kind zo op de grond vallen, zou ze het kwijtraken. Maar moeder houdt het kind vast. Ook als het kind loslaat. Ja, dacht Mc Cheyne, zo draagt en bewaart de HEERE de Zijnen. Zij slaan hun armen Christus' hals, maar

worden moe en hun greep verslapt. Maar Christus draagt hen en blijft hen dragen. Zo kom ik thuis.

Amen